



Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 11 juni 2015*

”Begäran om förhandsavgörande — Civilrättsligt samarbete — Delgivning av rättegångshandlingar eller andra handlingar — Förordning (EG) nr 1393/2007 — Artikel 1.1 — Begreppet ’av civil eller kommersiell natur’ — Statens ansvar vid myndighetsutövning”

I de förenade målen C-226/13, C-245/13, C-247/13 och C-578/13,

angående fyra beslut att begära förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, av vilka tre från Landgericht Wiesbaden (Tyskland), genom beslut av den 16 och den 18 april 2013, som inkom till domstolen den 29 april, 2 maj respektive den 3 maj 2013, och en från Landgericht Kiel (Tyskland), genom beslut av den 25 oktober 2013, som inkom till domstolen den 15 november 2013, i målen

Stefan Fahrenbrock, (C-226/13),

Holger Priestoph, (C-245/13),

Matteo Antonio Priestoph, (C-245/13),

Pia Antonia Priestoph, (C-245/13),

Rudolf Reznicek, (C-247/13),

Hans-Jürgen Kickler, (C-578/13),

Walther Wöhlk, (C-578/13),

Zahnärztekammer Schleswig-Holstein Versorgungswerk, (C-578/13),

mot

Hellenische Republik,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano (referent) samt domarna S. Rodin, E. Levits, M. Berger och F. Biltgen,

generaladvokat: Y. Bot,

justitiesekreterare: handläggaren M. Aleksejev,

* Rättegångsspråk: tyska.

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 15 oktober 2014,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- S. Fahrenbrock, H., M. och P. Priestoph samt M. Reznicek, genom F. Braun, Rechtsanwalt,
- H.-J. Kickler, W. Wöhlk och Zahnärztekammer Schleswig-Holstein Versorgungswerk, genom O. Hoepner, Rechtsanwalt,
- Greklands regering, genom D. Kalogiros, S. Charitaki, A. Karageorgou, S. Lekkou, M. Skorila och E. Panopoulou, samtliga i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom B. Eggers och A.-M. Rouchaud-Joët, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 9 december 2014 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Respektive begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EGT L 324, p. 79).
- 2 Respektive begäran har framställts i fyra mål mellan Stefan Fahrenbrock (C-226/13), Holger Priestoph, Matteo Antonio Priestoph och Pia Antonia Priestoph (C-245/13), Rudolf Reznicek (C-247/13), Hans-Jürgen Kickler, Walther Wöhlk och Zahnärztekammer Schleswig-Holstein Versorgungswerk (C-578/13), å ena sidan, och Hellenische Republik (Republiken Grekland), å andra sidan, angående ersättning på grund av äganderättsintrång, fullgörelse av de ursprungliga avtalsskyldigheter som förfallit, och skadestånd.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 I skälen 2, 6, 7 och 10 i förordning nr 1393/2007 anges följande:
 - ”(2) En väl fungerande inre marknad kräver att man förbättrar och påskyndar översändandet av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur för delgivning mellan medlemsstaterna.
- ...
- (6) Snabba och effektiva förfaranden inom det civilrättsliga området kräver att översändandet av rättegångshandlingar och andra handlingar sker direkt och snabbt mellan lokala organ som utses av medlemsstaterna. ...
- (7) Kravet på snabbt översändande motiverar alla lämpliga sätt för översändande, förutsatt att vissa villkor avseende den mottagna handlingens läsbarhet och tillförlitlighet iakttas. ...

...

(10) För att säkerställa förordningens effektivitet bör möjligheten att vägra delgivning av handlingar begränsas till undantagsfall.”

4 I artikel 1.1 i förordning nr 1393/2007 definieras dess tillämpningsområde enligt följande:

”Denna förordning ska tillämpas i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur då en rättegångshandling eller en annan handling ska sändas från en medlemsstat till en annan för delgivning. Den ska i synnerhet inte tillämpas på skattefrågor, tullfrågor eller förvaltningsrättsliga frågor eller på statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av statens myndighet (*acta jure imperii*).”

5 I artikel 3 i denna förordning stadgas följande:

”Varje medlemsstat ska utse en central enhet med ansvar för

- a) att ge information till de sändande organen,
- b) att söka lösningar på svårigheter som kan uppstå när handlingar översänds för delgivning,
- c) att, i undantagsfall och på begäran av ett sändande organ, vidarebefordra en framställning om delgivning till det behöriga mottagande organet.

En federal stat, en stat där flera rättssystem tillämpas eller en stat med autonoma territoriella enheter har rätt att utse mer än en central enhet.”

6 I artikel 4.1 i samma förordning föreskrivs följande:

”Rättegångshandlingar ska översändas direkt och snarast möjligt mellan de organ som utsetts på grundval av artikel 2.”

7 I artikel 6.3 i förordning nr 1393/2007 föreskrivs följande:

”Om framställningen om delgivning uppenbart ligger utanför denna förordnings tillämpningsområde eller om delgivning inte är möjlig på grund av att de formella kraven inte har uppfyllts, ska framställningen och de översända handlingarna genast efter mottagandet återsändas till det sändande organet tillsammans med meddelandet om återsändande varvid standardformuläret i bilaga I ska användas.”

Grekisk rätt

8 I lag nr 4050/2012 av den 23 februari 2012, med titeln ”Regler om ändring av värdepapper, om emission eller om garantier från den grekiska staten med obligationsinnehavarnas samtycke” (FEK A’ 36/23.2.2012) fastställs de närmare bestämmelserna om omstrukturering av den grekiska statens obligationer. Av besluten om hänskjutande framgår att lagen huvudsakligen föreskriver att det ska läggas fram ett erbjudande om omstrukturering till innehavarna av vissa grekiska statsobligationer och att det ska införas en omstruktureringsklausul, också känd som ”CAC” (collective action clause), som gör det möjligt att ändra de ursprungliga emissionsvillkoren för aktier genom beslut som fattas med kvalificerad majoritet av kapitalet och som också gäller minoriteten.

9 Enligt artikel 1.4 i denna lag förutsätter ändringen av de aktuella värdepapperen en beslutsförhet motsvarande minst 50 procent av det totala utestående beloppet av de aktuella obligationerna och en kvalificerad majoritet som motsvarar två tredjedelar av kapitalet.

- 10 I artikel 1.9 i nämnda lag föreskrivs en omstruktureringsklausul enligt vilken beslut, som antas av obligationsinnehavarna, att godta eller avslå den grekiska statens omstruktureringsförslag, har allmän giltighet (*erga omnes*), är bindande för samtliga berörda obligationsinnehavare och upphäver alla allmänna eller särskilda lagar, alla förvaltningsbeslut och alla avtal som strider däremot.

Målen vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 11 Kärandena i de nationella målen, samtliga med hemvist i Tyskland, har förvärvat obligationer som emitterats av Republiken Grekland och som sattes in på deras värdepapperskonton i deras banker.
- 12 Efter antagandet av lag nr 4050/2012, gav Republiken Grekland, under februari 2012, ett erbjudande till kärandena i de nationella målen om ett obligationsbyte, enligt vilket grekiska statsobligationer byttes ut mot nya statsobligationer till ett betydligt lägre nominellt värde. För att bytet skulle få verkan krävdes ett uttryckligt godkännande från de privata borgenärerna.
- 13 Trots att ingen av kärandena i de nationella målen lämnat sitt godkännande, genomförde Republiken Grekland, under mars 2012, det föreslagna bytet, och trots de förstnämndas klagomål återförde Republiken Grekland inte obligationerna på deras värdepapperskonton. Under tiden har obligationerna i fråga i mål C-578/13 förfallit till betalning.
- 14 Under dessa omständigheter valde kärandena i de nationella målen att väcka var sin talan mot Republiken Grekland vid den hänskjutande domstolen med yrkande om ersättning för äganderättsintrång, om fullgörelse av de ursprungliga avtalsskyldigheter som förfallit, och om skadestånd.
- 15 Inom ramen för delgivningen av respektive stämningsansökan mot Republiken Grekland, i egenskap av svarande, uppkom frågan huruvida, i den mening som avses i förordning nr 1393/2007, det var fråga om mål och ärenden av civil eller kommersiell natur eller om föremålet gällde statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av statens myndighet.
- 16 I de tvister som avses i målen C-226/13 och C-247/13 begärde Landgericht Wiesbaden att Bundesamt für Justiz (förbundsämbetsverket för justitiefrågor) skulle delge svaranden de berörda ansökningarna i enlighet med det i förordning nr 1393/2007 föreskrivna förfarandet. I samband med denna begäran medgav Bundesamt für Justiz att den hyste tvivel om huruvida det var möjligt att kvalificera tvisterna som av civil eller kommersiell natur, i den mening som avses i förordningen. Bundesamt für Justiz vägrade således att delge respektive ansökan och krävde att Landgericht Wiesbaden först skulle ta ställning till huruvida tvisterna var av civil eller kommersiell natur.
- 17 I den tvist som avses i mål C-245/13 hyste Landgericht Wiesbaden även tvivel om huruvida Bundesamt für Justiz gjort en riktig bedömning i liknande ärenden.
- 18 I mål C-578/13 fann Landgericht Kiel att förordning nr 1393/2007 inte var tillämplig i det målet och anmodade Bundesministerium für Justiz (förbundsjustitieministeriet) att sköta delgivningen på diplomatisk väg. Nämnda ministerium skickade dock tillbaka framställningen om delgivning utan att verkställa denna, med hänvisning till besluten att begära förhandsavgörande i målen C-226/13, C-245/13 och C-247/13.
- 19 De båda hänskjutande domstolarna vill följaktligen få klarhet i huruvida de aktuella nationella målen ska anses utgöra mål av civil eller kommersiell natur i den mening som avses i artikel 1.1 i förordning nr 1393/2007. Enligt dessa domstolar beror svaret på denna fråga på hur tvisterna inför dem kvalificeras. I förevarande fall har kärandena i de nationella målen för det första väckt civilrättslig talan om i huvudsak ersättning för intrång i äganderätten, fullgörelse av de ursprungliga

avtalsskyldigheter som förfallit, och om skadestånd. För det andra har villkoren för emission av grekiska statsobligationer ändrats genom lag nr 4050/2012, vilket leder tankarna till att Republiken Grekland har utövat sina offentliga maktbefogenheter.

- 20 Under dessa förhållanden beslutade Landgericht Wiesbaden, vad gäller målen C-226/13, C-245/13 och C-247/13, att vilandeförklara de nationella målen och ställa följande fråga, som är identisk för tre av de nationella målen:

”Ska artikel 1 i [förordning nr 1393/2007] tolkas så, att ett mål ska anses utgöra ett ’mål av civil eller kommersiell natur’, i den mening som avses i förordningen, när käranden – som förvärvat obligationer emitterade av svaranden, förvarat dem på sitt värdepapperskonto hos [sin bank], avböjt ett erbjudande som svaranden lade fram i slutet av februari 2012 om att byta ut obligationerna på för käranden ekonomiskt ofördelaktiga villkor, och därefter i mars 2012 ändå fått obligationerna utbyta – yrkar skadestånd av svaranden motsvarande den värdeskillnad som bytet medförde?”

- 21 Landgericht Kiel beslutade, vad gäller mål C-578/13, också att förklara det nationella målet vilande och att ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Ska artikel 1 i [förordning nr 1393/2007] tolkas så, att en talan genom vilken en förvärvare av statsobligationer gör gällande betalningskrav i form av fullgörelse- och skadeståndsanspråk mot svaranden, ska anses utgöra ’mål och ärenden av civil eller kommersiell natur’, i den mening som avses i artikel 1.1 första meningen i förordningen, om förvärvaren har avböjt det erbjudande om utbyte av obligationerna som svaranden lade fram i slutet av februari 2012, vilket möjliggjordes genom [lag nr 4050/2012]?”

2) Ska en talan som huvudsakligen grundas på att [lag nr 4050/2012] saknar verkan eller är ogiltig, anses avse frågan om statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av statens myndighet i den mening som avses i artikel 1.1 andra meningen i [förordning nr 1393/2007]?”

- 22 EU-domstolens ordförande beslutade den 5 juni 2013 att förena målen C-226/13, C-245/13 och C-247/13 vad gäller det skriftliga och muntliga förfarandet samt domen. Genom beslut av den 10 december 2013 förenades mål C-578/13 med de ovannämnda målen med avseende på det muntliga förfarandet och domen.

Prövning av tolkningsfrågorna

Huruvida tolkningsfrågorna kan tas upp till sakprövning

- 23 Enligt Europeiska kommissionen ska respektive begäran om förhandsavgörande i målen C-226/13, C-245/13 och C-247/13 avvisas. Eftersom respektive begäran inte innehåller någon precisering av myndighetsutövningen och innehåller oklarheter vad gäller det berörda byteserbjudandet, ska beskrivningen av den faktiska bakgrunden i de nationella målen anses vara otillräcklig och inkorrekt.
- 24 Även om den hänskjutande domstolen i förevarande fall kan anses ha att avgöra ett mål, såsom avses i artikel 267 FEUF, har den hänskjutit frågorna till EU-domstolen enbart på grund av att Bundesamt für Justiz, i egenskap av central enhet i den mening som avses i artikel 3 i förordning nr 1393/2007, vägrat att delge de grekiska myndigheterna stämningsansökningarna i de nationella målen, och begärt att den hänskjutande domstolen först slutgiltigt ska avgöra frågan om målens natur. Med hänsyn till att en sådan central enhet inte får motsätta sig en begäran om översändande från den behöriga nationella domstolen, är den ställda frågan inte relevant för utgången av de berörda tvisterna i de nationella målen.

- 25 EU-domstolen erinrar härvid om att nationella domstolars frågor om tolkningen av unionsrätten enligt fast rättspraxis presumeras vara relevanta. Dessa frågor ställs mot bakgrund av den beskrivning av omständigheterna i målet och tillämplig lagstiftning som den nationella domstolen på eget ansvar har lämnat och vars riktighet det inte ankommer på EU-domstolen att pröva. En begäran från en nationell domstol kan bara avvisas då det är uppenbart att den begärda tolkningen av unionsrätten inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet eller då frågorna är hypotetiska eller EU-domstolen inte har tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga omständigheterna som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts till den (dom Rohm Semiconductor, C-666/13, EU:C:2014:2388, punkt 38 och där angiven rättspraxis).
- 26 I förevarande fall räcker det att för det första konstatera att det klart framgår av besluten om hänskjutande att den i de nationella målen påstådda myndighetsutövningen utgörs av en ensidig och retroaktiv ändring av villkoren för de obligationer som emitterats av Republiken Grekland, en ändring som möjliggjordes genom lag nr 4050/2012.
- 27 Vad vidare gäller de påstådda oklarheterna i innehållsbeskrivningen av Republiken Greklands byteserbjudande, räcker det att erinra om att det inte ankommer på EU-domstolen utan på den nationella domstolen att fastställa de faktiska omständigheter som har gett upphov till målet och att bedöma vilka följder dessa får för det avgörande som den nationella domstolen har att meddela (dom Traum, C-492/13, EU:C:2014:2267, punkt 19 och där angiven rättspraxis).
- 28 Det är inte heller uppenbart att undanröjandet av de tvivel som den hänskjutande domstolen, vad gäller målen C-226/13, C-245/13 och C-247/13, hyser beträffande frågan om tvisterna vid den kan kvalificeras som "av civil eller kommersiell natur" inte är relevant för utgången av nämnda tvister. Undanröjandet av dessa tvivel är i stället av avgörande betydelse för förutsättning för tillämpningen av förordning nr 1393/2007 och för den vidare handläggningen vid nämnda domstol med avseende på den delgivning som den har att säkerställa.
- 29 Den omständigheten att dessa tvivel uppkommit hos den hänskjutande domstolen på grund av Bundesamt für Justiz handlande och att kommissionen ansett detta handlande strida mot nämnda förordning, påverkar inte i sig presumptionen för att denna domstols frågor är relevanta.
- 30 I den mån kommissionen bestritt att det inte anhängiggjorts någon tvist vid den nationella domstolen i vilken denna ska utöva sina rättskipningsbefogenheter, erinrar domstolen om att det krävs en vid tolkning av begreppet "döma i saken" i den mening som avses i artikel 267 andra stycket FEUF för att undvika att ett stort antal processuella frågor inte kan prövas och inte kan bli föremål för domstolens tolkning. Detta begrepp ska förstås så, att det omfattar hela det förfarande som leder fram till den hänskjutande domstolens dom, så att EU-domstolen kan tolka alla processuella bestämmelser i unionsrätten som den hänskjutande domstolen måste tillämpa för att meddela sin dom (se, analogt, dom Weryński, C-283/09, EU:C:2011:85, punkterna 41 och 42).
- 31 I förevarande fall avser de i de nationella målen aktuella framställningarna metoderna för att delge svaranden stämningar. Den omständigheten att dessa framställningar gjorts till och med före det kontradiktoriska förfarandet är således en följd av de omständigheter som avses med de frågor som framställningarna rör.
- 32 Mot bakgrund av ovanstående finner domstolen att tolkningsfrågorna kan tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

- 33 De hänskjutande domstolarna har ställt sina frågor, som ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 1.1 i förordning nr 1393/2007 ska tolkas så, att begreppet "av civil eller kommersiell natur", i den mening som avses i nämnda bestämmelse, omfattar talan vid domstol om ersättning för

intrång i äganderätten, fullgörelse av de ursprungliga avtalsskyldigheter som förfallit och skadestånd, såsom den talan som är aktuell i de nationella målen, och som privatpersoner som är innehavare av statsobligationer väckt mot den emitterande staten.

- 34 För att besvara dessa frågor erinrar domstolen inledningsvis om att den, vad gäller konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 30), i dess lydelse enligt successiva konventioner om nya medlemsstaters tillträde till denna konvention (nedan kallad Brysselkonventionen), redan konstaterat att artikel 1 i Brysselkonventionen begränsar konventionen till att endast omfatta "privaträttens område", utan att innebörden eller räckvidden av detta begrepp definieras i konventionen. Domstolen har senare också slagit fast att detta begrepp ska tolkas mot bakgrund av dels konventionens syften och systematik, dels de allmänna principer som framgår av de nationella rättssystemen som helhet betraktade (dom Lechouritou m.fl., C-292/05, EU:C:2007:102, punkterna 28 och 29 och där angiven rättspraxis).
- 35 Domstolen har vidare slagit fast att begreppet "privaträttens område", med hänsyn till att artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1) begränsar förordningens tillämpningsområde till att endast avse det område som omfattas av detta begrepp, utan att definiera innebörden eller räckvidden av detsamma, ska anses vara självständigt samt tolkas mot bakgrund av dels förordningens mål och systematik, dels de allmänna principer som är gemensam för de nationella rättssystemen (dom flyLAL-Lithuanian Airlines, C-302/13, EU:C:2014:2319, punkt 24).
- 36 Det är slutligen mot bakgrund av den omständigheten, att artikel 1.1 i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 (EUT L 338, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 2116/2004 av den 2 december 2004 (EUT L 367, s. 1), fastslår principen att förordningens tillämpningsområde begränsas till "civilrättsliga frågor" varvid innehållet i och räckvidden av detta begrepp däremot inte definieras, som domstolen dragit slutsatsen att begreppet ska tolkas självständigt (se dom C, C-435/06, EU:C:2007:714, punkterna 38 och 46).
- 37 Vad gäller den i de nationella målen aktuella förordningen nr 1393/2007, konstaterar domstolen att artikel 1.1 i den förordningen för det första också föreskriver att denna förordning ska tillämpas i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur med tillägg om att förordningen inte ska tillämpas på statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av statens myndighet (*acta jure imperii*).
- 38 För det andra innehåller denna förordning inte någon definition av vare sig begreppet "av civil eller kommersiell natur" eller "*acta jure imperii*".
- 39 Under dessa omständigheter drar domstolen den slutsatsen att begreppet "av civil och kommersiell natur", i den mening som avses i artikel 1.1 i förordning nr 1393/2007, också ska anses vara självständigt och tolkas mot bakgrund av bland annat förordningens mål och systematik.
- 40 Vad gäller de mål som eftersträvas i förordning nr 1393/2007 framgår av skäl 2 i denna förordning att den har som syfte att förbättra och påskynda översändandet av rättegångshandlingar och andra handlingar för att uppnå en väl fungerande inre marknad. Detta mål upprepas även i skälen 6 och 7 i denna förordning, vilka avser bland annat snabba och effektiva förfaranden och snabbt översändande av dessa akter. I artikel 4.1 i förordning nr 1393/2007 föreskrivs dessutom att rättegångshandlingar ska översändas snarast möjligt.

- 41 I detta sammanhang anges i skäl 10 i förordning nr 1393/2007 att ”möjligheten att vägra delgivning av handlingar ska begränsas till undantagsfall”. I artikel 6.3 i nämnda förordning föreskrivs att framställningen om delgivning ska återsändas till det sändande organet om framställningen ”uppenbart ligger utanför denna förordnings tillämpningsområde”.
- 42 Såsom kommissionen har gjort gällande, skulle det kunna vara en komplicerad uppgift att göra åtskillnad mellan å ena sidan mål av civil eller kommersiell natur och å andra sidan mål som inte är av sådan natur på grund av att de till exempel avser statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid myndighetsutövning.
- 43 I de fallen avgörs tillämpligheten av andra förordningar eller konventioner, såsom de som nämns i punkterna 34–36 i denna dom, normalt sett enbart efter att samtliga parter i målet haft tillfälle att uttala sig i frågan, så att den domstol som har att avgöra målet har tillgång till alla nödvändiga uppgifter för att fatta beslut i frågan.
- 44 En annan bedömning ska emellertid göras vad gäller frågan huruvida en stämningsansökan är av civil eller kommersiell natur, i den mening som avses i förordning nr 1393/2007.
- 45 Denna fråga måste nämligen besvaras till och med innan de övriga parterna i målet, som inte är kärande, har delgetts ansökan, eftersom det just är svaret på denna fråga som avgör delgivningsmetoden.
- 46 Under dessa omständigheter och med hänsyn till det mål som uppställs i förordning nr 1393/2007, att skyndsamt delge rättegångshandlingar, ska den berörda domstolen begränsa sin första prövning av de uppgifter – som nödvändigtvis är ofullständiga – som den besitter för att avgöra huruvida talan som väckts vid den är av civil eller kommersiell natur, eller av annan natur som inte täcks av nämnda förordning, i enlighet med artikel 1.1 i förordningen, varvid resultatet av denna första prövning självklart inte kan föregripa senare beslut som den anhängiggjorda domstolen måste fatta vad gäller bland annat dess behörighet och sakfrågan i det berörda målet.
- 47 En sådan tolkning av denna bestämmelse gör det inte bara möjligt att säkerställa en ändamålsenlig verkan av förordning nr 1393/2007, utan bekräftas också av förordningens systematik.
- 48 Förutom i fall då delgivning av en rättegångshandling inte är möjlig på grund av att de formella kraven i förordning nr 1393/2007 inte har uppfyllts, är det nämligen enbart när framställningen om delgivning uppenbart ligger utanför förordningens tillämpningsområde som den sökta enheten är skyldig, enligt artikel 6.3 i nämnda förordning, att återsända den till det framställande organet.
- 49 För att avgöra huruvida förordning nr 1393/2007 är tillämplig, räcker det följaktligen att den berörda domstolen slår fast att det inte är uppenbart att talan som väckts vid den inte är av civil eller kommersiell natur.
- 50 Vad gäller frågan huruvida förordning nr 1393/2007 är tillämplig på sådana mål som de som är aktuella vid de nationella domstolarna, konstaterar domstolen att det av lydelsen i artikel 1.1 i denna förordning framgår att även om vissa mål mellan en myndighet och ett privaträttsligt subjekt kan omfattas av förordningens tillämpningsområde, förhåller det sig annorlunda när myndigheten utövar offentliga maktbefogenheter.
- 51 För att besvara denna fråga ska domstolen alltså bedöma om det rättsliga sambandet mellan kärandena i de nationella målen och Republiken Grekland uppenbart utmärks av en myndighetsutövning från den utbetalande statens sida, vilket skulle motsvara utövande av befogenheter som avviker från de rättsregler som är tillämpliga i förhållandet mellan enskilda (dom *Préservatrice foncière TIARD*, C-266/01, EU:C:2003:282, punkt 30, och *Lechouritou m.fl.*, C-292/05, EU:C:2007:102, punkt 34).

- 52 I detta avseende har domstolen funnit att det är fråga om utövande av offentliga maktbefogenheter vid indrivning av avgifter som ett privat rättssubjekt ska erlagga till ett nationellt eller internationellt offentligt organ för nyttjande av detta organs utrustning och tjänster, särskilt när sådant nyttjande är obligatoriskt och det enda tillåtna och avgifterna, beräkningssättet och förfarandet för indrivning fastställs ensidigt gentemot användarna (dom LTU, 29/76, EU:C:1976:137, punkt 4, och Lechouritou m.fl., C-292/05, EU:C:2007:102, punkt 32).
- 53 Emissionen av obligationer innebär emellertid inte nödvändigtvis ett utövande av befogenheter som avviker från de rättsregler som är tillämpliga i förhållandet mellan enskilda. Det kan nämligen inte uteslutas att en privaträttslig juridisk person vänder sig till marknaden för att finansiera sin verksamhet, bland annat genom att emittera obligationer.
- 54 Det framgår inte heller klart av handlingarna i de nationella målen att de finansiella villkoren för de aktuella värdepapprena fastställts ensidigt av Republiken Grekland och inte på grundval av de marknadsvillkor som reglerar utbyte och avkastning från dessa finansiella instrument.
- 55 Lag nr 4050/2012 är visserligen en del av förvaltningen av de statliga finanserna och särskilt omstruktureringen av statsskulden, vilken genomförts för att kunna hantera en allvarlig finansiell krissituation, och det är i detta syfte som lagen har infört en möjlighet att byta ut värdepappren i de ifrågavarande avtalen.
- 56 I detta avseende konstaterar domstolen emellertid för det första att den omständigheten, att denna möjlighet ges genom en lag, inte i sig är avgörande för att dra den slutsatsen att det har varit fråga om myndighetsutövning från statens sida.
- 57 För det andra är det inte uppenbart att antagandet av lag nr 4050/2012 inneburit direkta och omedelbara förändringar av de finansiella villkoren för de ifrågavarande värdepapprena och således orsakat den av de sökande påstådda skadan. Dessa ändringar borde nämligen ha skett först efter ett majoritetsbeslut av obligationsinnehavarna på grundval av den utbytesklausul som införts i emissionsavtalen genom denna lag, vilket dessutom bekräftas av Republiken Greklands avsikt att fortsätta att hantera lånen med tillämpning av civilrättsliga bestämmelser.
- 58 Mot bakgrund av dessa överväganden kan det inte utgå från att de nationella målen uppenbart inte är av civil eller kommersiell natur i den mening som avses i förordning nr 1393/2007, vilket innebär att nämnda förordning är tillämplig i dessa mål.
- 59 Mot bakgrund av det ovanstående ska tolkningsfrågorna besvaras enligt följande. Artikel 1.1 i förordning nr 1393/2007 ska tolkas så, att talan vid domstol om ersättning för intrång i äganderätten, fullgörelse av de ursprungliga avtalsskyldigheter som förfallit och skadestånd, såsom den talan som är aktuell i de nationella målen, som privatpersoner som är innehavare av statsobligationer väckt mot den emitterande staten, omfattas av tillämpningsområdet för nämnda förordning i den mån som det inte är uppenbart att dessa åtgärder inte är av civil eller kommersiell natur.

Rättegångskostnader

- 60 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i de nationella målen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på de hänskjutande domstolarna att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Artikel 1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000, ska tolkas så, att talan vid domstol om ersättning för intrång i äganderätten, fullgörelse av de ursprungliga avtalsskyldigheter som förfallit och skadestånd, såsom den talan som är aktuell i de nationella målen, som privatpersoner som är innehavare av statsobligationer väckt mot den emitterande staten, omfattas av tillämpningsområdet för nämnda förordning i den mån det inte är uppenbart att dessa åtgärder inte är av civil eller kommersiell natur.

Underskrifter